

[Thomas Larsen.]

„Til Landstingets Formand.

Formanden sendte den 10. September Meddelelse om, at jeg med 1. Oktober som Stedfortræder for Borgmester Fink indtræder i Landstinget. Det meddeles hermed, at jeg modtager Mandatet.“

Imidlertid afgik Kloppenborg-Skrumsager ved Døden den 3. Oktober, hvilket blev meddelt Landstingets Formand af Kloppenborg-Skrumsagers Søn gennem en Skrivelse af 4. Oktober.

Derefter rettede Landstingets Formand en Forespørgsel til 2den Stedfortræder, Forpagter Jens Høyer, Billeslund, om denne ønskede at modtage det atter ledigblevne Mandat, og herpaa indkom der følgende Svar:

„Billeslund, 6. Oktober 1930.

Hr. Landstingsmand Jensen-Klejs,
Formand for Landstinget.

Paa Deres ærede Skrivelse af 4. ds. skal jeg meddele, at jeg er villig til at modtage det Landstingsmandat, som er blevet ledigt ved Gaardejer Kloppenborg-Skrumsagers Død.

Ærbødigst J. Høyer.“

Udvalget har gennemgaaet Sagens Akter og konstateret, at Valglovens Bestemmelser ved dette Valg er iagttaget i alle Forhold. Jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne indstille Forpagter Jens Høyers Valg til Landstingsmand for 5te Landstingskreds til det høje Tings Godkendelse.

Udvalgets Indstilling om Godkendelse af Forpagter Jens Høyer som Medlem af Landstinget

vedtoges enstemmigt med 46 Stemmer.

Formanden: Udenfor Dagsordenen giver jeg dernæst Ordet til Indenrigsministeren, som vil fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg skal tillade mig for det høje Landsting at fremsætte *Forslag til Lov om Vaccination mod Kopper*. Jeg skal tillade mig som Baggrund for Lovforslagets Fremsættelse at fremkomme med nogle Bemærkninger og derunder erindre om, hvorledes Forholdene gennem Tiderne har udviklet sig med Hensyn til Vaccinationsspørgsmaalet.

Det var i 1798, at den engelske Læge, Jenner, udgav den berømte Afhandling: *En Undersøgelse af Aarsagerne til og Virkningerne af Kokopper*. Ingen kan vel nu

forstaa, med hvilken befriende Følelse Dattiden modtog Meddelelsen om Jenners Opdagelse, at en Indpodning af Kokopper, der kunde foretages uden nævneværdig Fare, beskyttede mod den forfærdende Svøbe, som de sorte Kopper var for den Tids Europa. Med Jenners Opdagelse som Baggrund nedsattes her i Danmark i 1801 en Vaccinationskommission med den Opgave at søge Oplysning om Vaccinationen og selv at anstille Forsøg, og den 6. Juli 1801 foretoges den første Vaccination her i Landet. 1802 oprettedes et offentligt Vaccinationsinstitut, som i 1804 blev en fast Institution med den Opgave at foretage gratis Vaccination og at vedligeholde Vaccineproduktionen herhjemme. Denne Institution bestaar endnu den Dag i Dag som den kgl. Kokoppeindpodningsanstalt. Først nu efter 126 Aars Virksomhed er det, som det ses af nærværende Lovforslags § 4, Hensigten at nedlægge denne Institution og henlægge dens Virksomhed til Statens Seruminstitut. Ved Forordning af 3. April 1810 indførtes Tvangsvaccination her i Landet, idet Børn nu fremtidig skulde vaccineres inden Konfirmationsalderen, og Præsterne blev derved Vogtere af, at Lovens Bud blev overholdt. Denne Forordning gjaldt i alt væsentligt, indtil den nugældende Lov af 4. Februar 1871 blev vedtaget.

Denne Lovs Indhold skyldtes utvivlsomt væsentligt den daværende Finansminister, Lægen, Professor Fenger. Som alle ved, paabyder den nugældende Lov Vaccination inden Udgangen af det syvende Aar, og der gives ikke nogen Undtagelse fra dette Paabud bortset fra, at der af Politimesteren kan bevilges Udsættelse af Hensyn til et Barns øjeblikkelige Helbredstilstand. Overtrædelse af Paabudet straffes med Bøde, der eventuelt vil være at afsone. Loven indeholder tillige Bestemmelser om Vaccination ved offentlig Foranstaltning og om Kontrol med Bestemmelsernes Overholdelse, Bestemmelser om Adgang for Politimestrene til under Dagsmølt at paabyde Vaccination i Tilfælde, hvor der opstaa særlig Smittefare, og endvidere Bestemmelser om Foranstaltninger, som tager Sigte paa, at enhver kan blive revaccineret, naar der udbryder Koppeepidemi. Den sidste Bestemmelse er i øvrigt senere suppleret ved Epidemiloven af 1915 § 16, hvorefter Epidemikommissionerne kan paabyde Revaccination for Personer, som skønnes at være særlig udsat for Smitte, og som har størst Mulighed for at bringe Smitten videre.

Loven af 1871 giver i øvrigt Lægerne